

Tað er nú einaferð so, at ferðast tú nógv, soleiðis sum Jens gjørdi tað í sinum bestu árum, so hittir tú eisini nógv fremmandafólk, og hetta setir, eftirhondini, sin serliga dām á ein.

Tað gav av at bita, tá lagt varð at gomlu bedingsbrúgv við 400 pundum av hummara í bátinum, og skálamenn hildu fyrri:

Jens Bech er ein lógin snigil, tí mðan við fara út á Húsagrynnuna við lín, so liggur hann á fjørðinum og fangar krabbar við rottufellum, og sanniliga um hann ikki etur teir eisini.

Eitt gamalt orðatak sigur: Hann, ið seinast smilist, smilist best, og so er, tí nú kriggjast fjarðamenninir um krabbarnar og rottufellurnar.

Eisini sigst hummaraveiðan at verða blivin gott politiskt agn, so um ikki so langa tíð fara politikarar okkara eisini at senda tær eina tøkks Jens.

Eg fari at enda við orðunum, sum Poul F., sáli, og skilmaður tin so ofta segði:

Tú er úr berginum brotin, tú er jú av frisaætt og hargaslag.

Hjartaliga tillukku og góðan byr.

Vinur

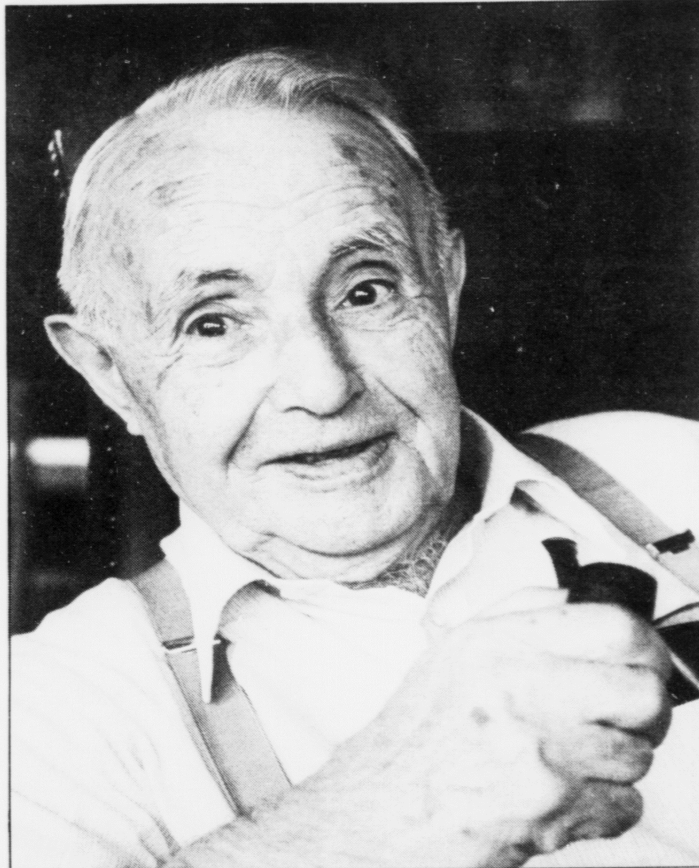
áðrenn summartrolingin byrjaði, og inn á firðirnar, har trolbátarnir ikki sluppu eftir teimum fyrri ymiskum hindringum, sum á botninum lógu.

Hin sjeitiára gamli maðurin var við til at bjarga hummarastovninum og at fáa steðgað trolingini í evstu stund, samstundis sum rúsuveiðan við Jensi sum fyrmynd fekst í lag.

Hesin vinsami veiði-háttur, sum rúsuveiðan er,

gefur í dag livibreyð til ca. 60 fólk ein stóran part av árinum. Vit eru nógvir rúsfiskarar, sum takka Jensi so miriliga fyrri tað, hann hevur gjørd fyri okkum.

Hesi seinastu árin hevur so Jens Bech havt nakrar fáar hummararúsur at røkja, samstundis sum hann ókeypis hevur gingið alivinnuni til handar við riggaraarbeiði, tí nógv slíkt arbeiði hoyrir alivinnuni til.

Mikkjal á Breiðateig 85 ár

Í dag, Mikkjalsmessudag, fyllir ein vælkendur sandingur 85 ár. Tað er Michael Viderø, ella Mikkjál á Breiðateig, sum hann aloftast verður nevndur heima á Sandi. Mikkjál er úr góðum bergi brotin — foreldur hansara vóru Marin Elisabeth Jacobsen úr Skopun og Jógván Viderø, Jógván á Reyni á Sandi. Í hesum hjúnalagi vóru tveir brøður og triggjar systrar.

Barna- og unglíngarár Mikkjals mundu vera sum hjá froyingum flest tá í tíðini. Longu sum 10 ára gamal fór hann at rógva út við pápanum, og fjúrtán ára gamal fór hann til skips við Beinisvørð. Hann var so til skips til 1937, tá ið hann tók við telefonstöðini á Sandi. Hetta starv røktu hann og konan fyrirmyndarliga til 1968, og vóru tey sostatt í almennari tænastu í meira enn triati ár.

Mikkjal giftist við Elisabeth Davidsen, Elisabeth hjá Kittí, sum doyði í 1980. Tey finga fyra dótur.

Mikkjal á Breiðateig hevur verið við í javnaðarrørsluni, síðan hana var blaðungur.

Hann var staddur í Havn, tá ein 'ann fyrsti fundurin um stovnan av javnaðarflokki var til viðgerðar. Hetta bar so á, at Mikkjál á gotuni motti Petur Mohr Dam. Teir høvdu kenst heilt væl frá barnárum, og Dam bað Mikkjál koma við á fund. Hann so gjørdi, og á hesum fundi talaði Maurentius Viðstein so dúgliga um javnaðarrørsluna, at Mikkjál mælti honum og Dam til á koma suður til Sands at agitera fyrri rørsluni. Sjálvsagt var Mikkjál á Breiðateig longu tá kunnugur við javnaðarhugsjónina, tí vinmaður hansara Jóhan Petur Davidsen hevði tá í nokur ár búið aftur heima á Sandi, og Jóhan Petur var, sum øll vita, eldhugaður javnaðarmaður. Sostatt hevur Mikkjál á Breiðateig verið við í javnaðarrørsluni so at siga frá fyrsta degi.

Tá í tíðini var tað ikki sum at siga tað alment at vísa, at ein var javnaðarmaður — hetta máttu bæði Maurentius og svágun Mikkjals, Jóhan Petur Davidsen sanna. Men Mikkjál var ikki tann maður, ið stakk upp fyrri nokrum — hann var ong-

antið bangin fyrri at be-kenna lit, og hevur hann verið javnaðarrørsluni ein dyggur og trúgvur stuðul fram til dagin í dag.

Hansara áhugi fyrri politikki er ongantið kólnaður — eitt prógv um hetta er, at hann 84 ára gamal lut-tók í seinasta landsfundi við liv og sál.

Mikkjal á Breiðateig er, sum nevnt, frá eini tíð, hvar tað kravdi bæði dirvi og áráði at vera virkin javnaðarmaður. Hann er ein av teimum mongu, sum finga javnaðarflokkin upp at standa og til verka í Føroyum. Nógv av teimum, sum logdu lunnar undir flokkin, eru farin undir grønu torvu, men enn eiga vit nokur eftir millum okkara. Hetta er at fegnast um. Hesi eru tey fólk, sum við sinum hugsjónum, sinum dirvi og sinum flokspolitiska virksemin, tað veri seg á tingi ella úti millum manna, skaptu tann flokk, sum gjørdi tað liviliggari fyrri øll her í Føroyum.

Slík fólk eru góð at hitta, og Sosialurin fer tí seinna at prenta eina litla samroðu, sum blaðið hevur havt við føðingardagsbarnið.

